

La Comédiathèque

Vineri 13

Jean-Pierre Martinez

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit.
Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită.
Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o
autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind
reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-
ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Vineri 13

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Jérôme și Christelle au invitat la cină un cuplu de prieteni. Dar Nathalie sosește singură, devastată. Tocmai a aflat că avionul care trebuia să-i aducă soțul înapoi la Paris s-a prăbușit în mare. În timp ce, alături de potențiala văduvă, așteaptă să afle dacă soțul ei se numără printre supraviețuitori, cei doi află că au câștigat marele premiu la tragerea specială de vineri 13. Din clipa aceea, deviza serii devine: „ascunde-ți bucuria”.

Se anunță numeroase răsturnări de situație în această seară agitată...

Această comedie de succes a fost deja jucată pe scene din întreaga lume (Paris, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles, Miami...).

PERSONAJE

Jérôme
Christelle
Nathalie
Patrick (opțional)

*Sunt disponibile și adaptări ale acestei piese pentru
2 bărbați și 1 femeie sau 3 bărbați sau 3 femei.*

© La Comédiathèque

Livingul unui apartament boem din Paris. Un tablou avangardist este sprijinit de peretele din fund. Restul lucrurilor sunt deja împachetate în cutii. Într-un colț, un brad de Crăciun împodobit. Nimeni pe scenă. Sună telefonul și se aude mesajul robotului telefonic:

Jérôme (*din off*) – Bună ziua! Ați sunat la Jérôme și Christelle. Momentan suntem reținuți la Brigada Financiară într-un dosar de evaziune fiscală, dar ne puteți lăsa un mesaj după semnalul sonor. Vă sunăm imediat ce ieșim de la audieri. Vorbiți, vă ascultăm...

Semnal sonor, apoi mesajul lăsat:

Patrick (*din off*) – Da, salut, sunt Patrick. Ce faceți? Ce prost sunt, n-aveți cum să-mi răspundeți... Bun, rămâne cum am stabilit pentru diseară, dar...

Intră Jérôme, cu o sacoșă de la un supermarket discount într-o mână și o baghetă sub braț. Încărcat cum e, nu se obosește să ridice receptorul și ascultă continuarea mesajului.

Patrick (*din off*) – ... ajungem abia pe la opt și jumătate. Avionul meu aterizează la Beauvais, lângă Paris. Până iau autobuzul, las valiza acasă și plec iar cu mașina împreună cu Nathalie... A, apropo, mersi pentru valiză. V-o aduc înapoi. Bun, ne vedem mai târziu! Și nu vă complicați prea tare, da? E doar o cină între prieteni...

Jérôme duce sacoșele în bucătărie și revine cu o cutie mare de vin ieftin. Își scoate haina și scoate dintr-un dulap o carafă. Deschide cutia, pune o pâlnie în gâtul carafei și o umple. Intră Christelle.

Christelle – Salut! Ce faci?

Jérôme – A sunat Patrick. Ajung puțin mai târziu.

Christelle – Cu atât mai bine, că nici noi nu suntem prea în grafic...

Își scoate paltonul.

Christelle – E un frig aici... Nu ți se pare? Parcă e mai rece decât afară...

Jérôme – Am oprit căldura. Nu trebuia să facem economie?

Christelle observă în sfârșit ce face el.

Christelle (*mirată*) – Ce faci acolo?

Jérôme – Păi ce să fac, pun vinul în carafă. Trebuie să respire puțin înainte să-l bei. Cică e mai bun așa.

Christelle – Poate nu era nevoie să investești într-un asemenea vin de colecție... Eu, una, aș prefera să facem economie mai degrabă la vin decât la căldură...

Jérôme – E un vin de masă. Nu mă întreba de unde. Din Uniunea Europeană sigur nu. Un euro și douăzeci și patru de cenți litrul, la supermarketul discount. Ofertă de sărbători...

Christelle – Și atunci de ce-l mai pui în carafă?

Jérôme (*ironic*) – Așa m-a sfătuit somelierul de la supermarket. Ca nectarul ăsta prețios să-și elibereze toate aromele de fructe roșii și vanilie. Cu un discret postgust de strugure... (*Redevenind serios.*) Ce-ai prefera? Să pun direct cutia pe masă?

Christelle – A, da... Înțeleg.

Jérôme – Și oricum nu-i strică nici poșircii ăsteia să se oxigeneze. Vinul ieftin e ca apa de la robinet. Mai bine îl lași puțin să se așeze înainte să-l bei. Să apuce gazele toxice să se evapore și metalele grele să se depună pe fund...

Christelle – Ai făcut cumpărăturile?

Jérôme – Am luat o tartă congelată cu anghinare, era la ofertă. Trebuie doar s-o dezghețăm.

Christelle – O tartă cu anghinare?

Jérôme – Era la promoție... Cu o salată merge...

Christelle – Bine, pregătesc aperitivul.

Christelle începe să scoată paharele.

Christelle – Ai trecut pe la agenția de șomaj?

Jérôme – Da...

Christelle – Și?

Jérôme – Mi-au găsit un stagiu...

Christelle – Un stagiu...?

Jérôme – În restaurare.

Christelle – Super... La restaurant?

Jérôme – Nu. La restaurare de tablouri...

Christelle – De tablouri? Dar tu ai făcut școala hotelieră!

Jérôme – La agenția de șomaj, știi cum e... Au văzut «restaurant» și «restaurare» și au zis că e tot aia.

Christelle – Dar le-ai spus că ești bucătar-șef. Ce ți-au răspuns?

Jérôme – Cică acum trebuie să fii polivalent...

Christelle – E absurd. Înainte să fii concediat conduceai o echipă întreagă de bucătari într-un hotel. Ce-o să conduci într-un atelier de restaurare?

Jérôme – Tablourile... Dar stai liniștită, acasă tot eu rămân bucătarul-șef.

Christelle – Ești prost. Și te-ai dus?

Jérôme (*întorcându-se spre tablou*) – Am profitat de ocazie ca să ne evalueze și nouă capodopera...

Christelle – A, da... Mâzgăleala aia pe care ai dat o avere acum zece ani, ca să-ți ajuti colegul de la Arte...

Jérôme – Era chiar după prima lui tentativă de sinucidere... Am vrut să-l ajut. Și mi-am zis că nu poate decât să crească în valoare...

Christelle – Dacă ne-ar ajuta măcar să plătim căldura... Și cât a zis că valorează capodopera, restauratorul tău?

Jérôme – Vreo sută de euro...

Christelle – Ai dat o mie cinci sute pe ea!

Jérôme – Da, dar ai văzut cum a explodat cota lui Van Gogh imediat după ce a murit?

Christelle – Nu ne rămâne decât să sperăm că geniul tău reușește să se sinucidă înainte să murim noi de frig... Nici măcar nu putem spera să crească valoarea ramei, că nu există...

Jérôme – Asta e problema cu arta modernă...

Christelle – Sper măcar că Patrick ne dă înapoi cei o mie de euro pe care i-ai împrumutat atât de generos. Am putea plăti depozitul pentru mobilă până primim locuința socială pe care ne-a promis-o prietenul tău de la primărie... I-ai zis, apropo?

Jérôme – Cui?

Christelle – Lui Patrick! De cei o mie de euro ai noștri!

Jérôme – Nu știu dacă e chiar momentul... Nici lui nu-i e ușor, știi. Firma la care lucrează tocmai l-a mutat într-un call-center la Mulhouse, în estul Franței. Ți dai seama? La Mulhouse! El era director de resurse umane la sediul din Paris... Și Nathalie, cu salariul ei de învățătoare cu jumătate de normă...

Christelle – Da, iar eu la serviciu fac trei jumătăți de normă! Și tot n-avem destul să ne plătim facturile!

Jérôme – Bine, vorbesc cu el diseară...

Sună telefonul.

Christelle – A, trebuie să fie ei... (*Răspunde.*) Alo...? Da, bună, Nathalie, ce faci? A, bine... Nu, nu, nicio problemă, Nathalie... Bine, te așteptăm... Ne vedem imediat, Nathalie... (*Închide.*) Era Nathalie...

Jérôme – Da, nu știu de ce, dar din clipa în care ai răspuns și ai spus „bună, Nathalie”, am bănuțit imediat că e ea...

Christelle – Avionul lui Patrick are întârziere, așa că vine singură cu mașina...

Jérôme – Și el?

Christelle – I-a lăsat mesaj pe mesageria vocală să vină direct aici când ajunge. Cred că începem aperitivul fără el...

Jérôme – Ce idee și pe el să ia avionul ca să se întoarcă de la Mulhouse...

Christelle – Da... Mai ales că îl face să aterizeze la Beauvais. Dar, na, cu low-costurile de azi, un dus-întors până la Mulhouse e mai ieftin decât un bilet de metrou...

Jérôme se apropie de ea și o ia în brațe.

Jérôme – Hai, o să ne descurcăm.

Christelle – Sigur... Și cât timp suntem împreună, nu ni se poate întâmpla nimic cu adevărat grav, nu?

Jérôme – Prefer să beau vinul ăsta ieftin cu tine decât să beau Veuve Clicquot cu oricine altcineva.

Christelle – O să ni se întoarcă norocul, simt eu. Vine Crăciunul. Și azi e vineri 13, nu?

Jérôme – Poate câștigăm la loto.

Christelle – Noi nu jucăm...

Jérôme – Am luat un bilet la tutungerie, când am fost s-o vedem pe mama ta în Normandia... Am jucat numărul meu de dosar de șomaj...

Christelle – Acum chiar m-ai liniștit...

Se sărută.

Jérôme – Și Nathalie? E pe drum?

Christelle – De un sfert de oră se tot învâрте prin fața blocului ca să găsească un loc de parcare...

Jérôme – A... În cartier, la ora asta...

Christelle – Dacă ar avea și ei un Smart ca noi, în loc de mastodontul ăla de Mercedes 4x4, ar parca mai ușor...

Jérôme – Au doi copii, totuși. Într-un Smart sunt doar două locuri.

Christelle – S-ar putea descurca și cu o Twingo! Credeam că au probleme cu banii...

Jérôme – Mai ales ar trebui să învețe să parcheze lateral...

Christelle începe să scoată sticlele. Se aude soneria de la intrare.

Christelle – Vezi? Ești răutăcios... Tot a reușit să parcheze... Deschizi tu?

Jérôme se duce să deschidă.

Jérôme – Salut, Nathalie! Dar ce-ai pățit, ești albă ca varul? Parcă ai văzut un mort...

Nathalie intră împreună cu Jérôme. Ține în mână o sticlă de vin spumant și pare într-adevăr devastată.

Nathalie (*plângând*) – Nici nu știi câtă dreptate ai...

Christelle se apropie, speriată.

Christelle – Dar ce s-a întâmplat, Nathalie?

Nathalie – Tocmai voiam să închid radioul și să cobor din mașină. Erau știrile. Avionul lui Patrick s-a prăbușit în mare...

Jérôme – În mare?

Christelle – Ești sigură că era avionul lui?

Jérôme – Venea de la Mulhouse...

Nathalie – Era un low-cost, cu o escală la Londra. Au spus numărul zborului și numele companiei. Nu e nicio îndoială. Avionul a dispărut deasupra Canalului Mânecii...

Nathalie izbucnește în plâns. Jérôme și Christelle schimbă o privire neputincioasă.

Christelle – Ascultă, poate îl găesc...

Jérôme – Canalul Mânecii nu e chiar atât de mare...

Christelle – Poate pilotul a reușit să amerizeze...

Jérôme – Între două petroliere...

Christelle – S-a mai întâmplat...

Jérôme – Nu prea des, dar s-a mai întâmplat...

Nathalie – Credeți...?

Christelle – Ce-au spus la radio? Au spus că nu există supraviețuitori?

Nathalie – Încă nu știu...

Christelle – Ei, vezi!

Jérôme – Și oricum avionul rămâne cel mai sigur mijloc de transport din lume! Statistic, când urci într-un avion, ai o șansă la un milion să mori. Cam tot atâtea șanse cât să câștigi la loto, deci vezi...

Christelle îi aruncă o privire îngrozită.

Nathalie (*prăbușită*) – Și tocmai Patrick trebuia să fie cazul ăla de unu la un milion... I-am spus să nu ia avionul într-o vineri 13...

Jérôme – În fine, e doar Canalul Mânecii... Măcar găesc cutiile negre...

Nathalie izbucnește din nou.

Nathalie – Doamne, ce mă fac fără el? Cu doi copii și creditul la casă...

Jérôme și Christelle schimbă o privire neputincioasă, fără să știe ce să facă.

Nathalie (*patetică*) – Și noi încă vă datoram o mie de euro...

Christelle – Dar ce tot spui? Asta nu e problema acum!

Nathalie îi întinde lui Jérôme sticla de vin spumant.

Nathalie – V-am adus o sticlă de șampanie, ca să vă mulțumesc. Dacă aș fi știut...

Jérôme – Veuve Clicquot... Ei, chiar nu te-ai zgârcit...

Nathalie – E un coșmar... Spuneți-mi că nu e adevărat!

Jérôme – Nu e vreo farsă, nu?

Christelle îi aruncă o privire ucigătoare.

Christelle – Hai, vino, stai jos. Punem televizorul să vedem dacă sunt noutăți, bine?

Christelle pornește televizorul. Tocmai e pauză publicitară.

Prezentator (*din off*) – Știți care e diferența dintre sicriile astea două? Prețul! Servicii funerare discount: pentru că viața e deja destul de scumpă... (*Christelle schimbă canalul.*) Leu, azi chiar nu este ziua dumneavoastră norocoasă...

Nathalie – Eu sunt Leu...

Prezentator (*din off*) – Evitați călătoriile...

Christelle – Dar nu tu erai în avion...

Prezentator (*din off*) – Iar dacă nu aveți de ales, preferați trenul în locul avionului...

Nathalie – Și Patrick e Leu...

Christelle – Mai bine punem radioul...

Prezentator (*din off*) – ...60 de milioane de euro. Atât va încasa câștigătorul superpremiului la loto din această vineri 13. Extragerea, imediat... (*Christelle schimbă postul.*) Nu avem încă nicio veste despre zborul 32 bis al companiei Olow Cost Airways, plecat din Mulhouse cu destinația Beauvais, via Bruxelles și Londra...

Nathalie – Vedeți? E zborul lui...

Prezentator (*din off*) – Pilotul ar fi transmis un semnal de urgență chiar înainte ca avionul să dispară de pe radar. Vă vom ține, bineînțeles, la curent imediat ce vom primi informații mai precise...

Christelle oprește radioul.

Christelle – Trebuie să așteptăm... Deocamdată n-avem ce altceva să facem... Îți torn ceva, poate îți mai ridică moralul.

Jérôme – Doar n-o să desfacem acum spumantul...

Nathalie (*văzând carafa*) – Beau un pahar de vin. Tot e deschis...

Christelle – Ești sigură că nu vrei altceva?

Nathalie – E bine, serios...

Jérôme îi toarnă un pahar și i-l întinde lui Nathalie, care îl dă pe gât dintr-o înghițitură, sub privirile puțin îngrijorate ale celorlalți doi.

Nathalie (către Jérôme) – Vezi, cu ce mi se întâmplă, nu mai am gust pentru nimic... Nici măcar un vin bun nu mai sunt în stare să-l apreciez...

Jérôme – Da...

Nathalie – Doamne, mama!

Christelle – Era și ea în avion?

Nathalie – Copiii sunt la ea. Dacă se uită la televizor...

Nathalie formează în grabă un număr pe mobil.

Nathalie – Alo, mamă? Da, știu, am aflat... Copiii nu sunt la televizor, da? Sunt culcați? (*Răsuflă ușurată.*) Nu, chiar nu vreau să vorbesc acum... Te sun eu, bine? Ascultă, păstrează condoleanțele pentru mai târziu... Încă nu e mort, da...? Da, probabil, dar nu e sigur, dacă-mi permiți... Oricum, tu l-ai urât mereu... De câte ori mi-ai spus că nu e bărbatul potrivit pentru mine... Că puteam să găsesc pe cineva mai bun... Și la naiba!

Nathalie închide, furioasă. Jérôme și Christelle o privesc stânjeniți și compătitori.

Nathalie – N-a putut niciodată să-l suporte pe Patrick... Sunt sigură că, în sinea ei, se bucură...

Christelle – Hai, nu spune asta...

Nathalie – În ziua nunții noastre s-a folosit de boala tatei ca să nu vină la ceremonie...

Jérôme – Dar tatăl tău chiar era bolnav, nu? A murit câteva luni mai târziu...

Nathalie – Da, chiar în ziua în care s-a născut Maxime... Parcă special ca să-mi facă mie în ciudă...

Christelle – Vrei să-ți aduc un calmant?

Nathalie – Îmi pare rău că vă bat la cap cu toate astea... N-o să vă stric seara. (*Se ridică.*) Mai bine plec...

Christelle – Dar, Nathalie! Suntem prieteni, nu? La ce folosesc prietenii dacă nu te poți sprijini pe ei în momente ca astea?

Nathalie (*așezându-se din nou*) – Știam că pot conta pe voi... Și, sincer, nici nu prea vreau să mă întorc singură acasă, lângă brad, cu urechea lipită de radio așteptând verdictul...

Jérôme – Poate ar trebui să vedem dacă sunt noutăți...

Nathalie – Nu știu dacă vreau să aflu... (*O pauză.*) Hai, pornește-l...

Christelle – Bine.

Christelle pornește din nou radioul.

Prezentator (*din off*) – ...Avioanele care survolează zona au observat o pată mare de combustibil la suprafața apei. Nu se știe încă dacă provine de la avionul companiei Olow Cost Airways, care, vă reamintim, s-ar fi prăbușit în Canalul Mânecii în urmă cu mai puțin de o oră. Așteptăm legătura cu trimisul nostru special, aflat la bordul unuia dintre elicopterele de salvare... Până atunci, fără nicio legătură, rezultatele la loto...

Nathalie – O pată de kerosen... Asta înseamnă că avionul chiar s-a prăbușit... Cum să mai existe supraviețuitori...?

Jérôme și Christelle nu prea știu ce să spună ca s-o încurajeze.

Prezentator (*din off*) – ...Numărul câștigător este 1 5 2 7 9 6, iar numărul complementar este 10...

Jérôme încremenește.

Christelle – Dacă pilotul a reușit să amerizeze, unii pasageri ar fi putut ieși înainte ca avionul să se scufunde...

Prezentator (*din off*) – Fericitul câștigător va încasa frumoșica sumă de 60 de milioane de euro. Destul cât să privească viitorul cu...

Christelle oprește radioul.

Jérôme – E...

Nathalie – Ce?

Jérôme – Nu, nimic...

Christelle – Ai mai mers cu avionul. Adu-ți aminte ce spun însoțitoarele de bord înainte de decolare. Măștile de oxigen care cad automat, vestele de salvare de sub scaune, ieșirile de urgență, toboganele de evacuare... Există totuși proceduri pentru situații de pericol. Totul e pus la punct...

Jérôme scoate cât mai discret din buzunar o hârtie de la șomaj și se uită la ea.

Nathalie – Însoțitoarele de bord... Sigur. La ele se uită Patrick, asta sigur. Dar de ascultat ce spun... Știi cum sunt bărbații...

Jérôme – La naiba!

Nathalie – Uite, Jérôme, de exemplu. Tu știi ce spun?

Jérôme e luat prin surprindere.

Jérôme – Ce? Cine?

Nathalie (*către Christelle*) – Vezi? Ce spuneam...

Christelle (*către Jérôme*) – Însoțitoarea de bord, ce spune înainte de decolare? În caz de... depresurizare a cabinei.

Jérôme (*cedând nervos*) – Păi... parașutele de sub scaune, tubul de respirat care cade din tavan, labele de înot din torpedou, din astea?

Christelle îi aruncă lui Jérôme o privire de reproș.

Christelle (*către Nathalie*) – Și nu te-a sunat nimeni?

Nathalie – Patrick e probabil deja pe fundul Canalului Mânecii. Cum vrei să mă sune?

Cu gândul în altă parte, Jérôme pornește din nou televizorul.

Prezentator (*din off*) – Vă reamintim că numărul câștigător la supertragerea de vineri 13 este 1 5 2 7 9 6, iar numărul complementar este 10. Premiul: 60 de milioane de euro...

Jérôme se uită din nou la hârtia de la șomaj.

Jérôme – La naiba...

Christelle oprește televizorul.

Christelle – Nu, eu voiam să spun... Sigur există o echipă de sprijin psihologic... În situații din astea se organizează întotdeauna o echipă de sprijin... ca să anunțe familiile... să-i ajute... toate astea...

Jérôme (*către Christelle*) – Pot să-ți spun ceva?

Christelle – Ce?

Jérôme – Între patru ochi...

Telefonul mobil al lui Nathalie începe să sune.

Christelle – Vezi? Trebuie să fie ei...

Nathalie – Nu sunt sigură că vreau să aflu...

Telefonul continuă să sune.

Christelle – Vrei să răspund eu în locul tău?

Nathalie – Da, te rog...

Christelle răspunde.

Christelle – Alo... Da... Nu... A, înțeleg... Serios?... Nu, nu... Da, da, sigur că ne bucurăm. Bine, mulțumesc...

Christelle lasă telefonul jos.

Nathalie – Ei?

Christelle (*ca într-un vis*) – Era ginecologul tău... În legătură cu analiza de sânge...

Nathalie – Și?

Christelle – Păi... chiar ești însărcinată...

Nathalie (*prăbușită*) – Doamne...

Christelle – Îți mai torn un pahar de vin?

Nathalie – Da, mulțumesc...

Christelle îi umple din nou paharul lui Nathalie.

Jérôme (*către Christelle*) – Ăă... trebuie neapărat să-ți spun ceva...

Christelle (*către Jérôme*) – Chiar crezi că acum e momentul?

Jérôme – E foarte important, crede-mă...

Privirea lui Nathalie cade pe tablou.

Nathalie – E tare ciudat tabloul ăsta, nu vi se pare...?

Christelle – Ăă... ba da, puțin...

Christelle îi dă paharul.

Nathalie – Ăla care a pictat chestia asta trebuie să fi fost rău de tot deprimat. (*Către Jérôme.*) E un prieten de-al tău?

Jérôme – Da, mă rog... Cred că e ungur.

Nathalie – A, da, se vede. (*Către Jérôme.*) S-a sinucis?

Christelle – Încă nu, din păcate...

Nathalie își golește paharul dintr-o înghițitură.

Nathalie (*către Christelle*) – Hai, mai toarnă-mi unul...

Christelle – Poate n-ar trebui să bei chiar atât. În starea ta...

Jérôme (*neștiind ce să spună*) – Deci... așteptați un copil?

Christelle îl fulgeră cu privirea.

Jérôme (*către Christelle*) – Chiar trebuie să vorbesc cu tine...

Nathalie – Ai dreptate, mi se învâрте capul. Mă duc puțin pe balcon să iau aer.

Christelle – Vrei să vin cu tine?

Nathalie – Mulțumesc. Am nevoie să stau puțin singură...

Christelle – Bine.

Nathalie iese pe balcon. Jérôme așteaptă nerăbdător să dispară.

Jérôme – N-o să ghicești niciodată ce ni s-a întâmplat...!

Christelle (*cu gândul în altă parte*) – Însărcinată... Îți dai seama?

Jérôme – Ești însărcinată? Dar e minunat! Acum un sfert de oră aș fi considerat asta o catastrofă naturală. Dar acum văd viața în roz. Știi de ce?

Christelle – Dar nu eu sunt însărcinată!

Jérôme – A, nu?

Christelle – E adevărat ce se spune, voi, bărbații, chiar nu ascultați nimic când vi se vorbește...

Jérôme – Atunci cine e însărcinată?

Christelle – Nathalie! Îți dai seama? În aceeași zi află că soțul ei a dispărut într-un accident de avion și că așteaptă un copil de la el...

Jérôme – De unde știi că e al lui?

Christelle (*stupefiată*) – Nu știu... Intuiție feminină? Primii doi sunt ai lui, Patrick e soțul ei, așa că el a fost primul la care m-am gândit. Ce idee tâmpită, nu?

Jérôme – În fine, asta nu contează acum... Știi ce?

Christelle – Ce?

Jérôme – Am câștigat!

Christelle (*privind spre balcon*) – Doamne!

Jérôme – E un șoc, nu?

Christelle – Nathalie! Se cațără peste balustradă!

Jérôme se întoarce și vede scena.

Jérôme – La naiba! O să ne mai țină mult așa...? Să sară și gata. Suntem la etajul întâi, oricum. N-ar păți mare lucru...

Fără să-l asculte, Christelle se apropie de fereastră.

Christelle – Te rog, Nathalie! Nu face asta! Gândește-te la copii! E Crăciunul, totuși...

Nathalie – Promite-mi că dacă sar, ai grijă de ei. Nu-i lași să ajungă la serviciile sociale, da?

Christelle – Da, îți promit...

Jérôme – Numai asta ne mai lipsea...

Christelle – Adică nu, nu sări! (*Către Jérôme.*) Spune și tu ceva!

Jérôme – Pentru copii e mama ta, nu?

Nathalie – Mai bine la serviciile sociale.

Christelle – Poate ar trebui să sunăm la pompieri...

Jérôme – Lasă, nu arde nimic. O dau eu jos de acolo...

Nathalie – Nu vă apropiați, că sar.

Christelle – Ce facem?

Jérôme – Stai, mă întorc imediat...

Christelle – Nu mă lăsa singură!

Jérôme dispare pe hol.

Nathalie (*patetică*) – Și eu o să mă prăbușesc acolo jos. Ca un avion fără aripi. Mă duc după Patrick al meu...

Christelle – Chiar crezi că asta și-ar dori? Probabil ar prefera să rămâi în viață și să ai grijă de copii. Și imaginează-ți că nu e de fapt mort. Sună la ușă și te găsește făcută praf sub balcon.

Nu se aude soneria de la ușă, ci mobilul lui Nathalie.

Christelle – Vezi? Poate e chiar el... Hai, răspunde...

Nathalie (*ezitând*) – Da...?

Christelle (*spre locul unde a dispărut Jérôme*) – Sper să nu fie iar ginecologul. Să-i spună că, de fapt, sunt gemeni...

Nathalie – Da, vă ascult... Sunteți siguri? Bine. Nu, nu vă faceți griji. Mulțumesc, stau lângă telefon...

Christelle – Ce s-a întâmplat?

Nathalie – Erau ei... echipa de sprijin psihologic...

Christelle – Și?

Nathalie – Au găsit supraviețuitori... Patrick ar putea fi printre ei...

Christelle – Dar e fantastic! Vezi? Imaginează-ți că săreai într-un moment de disperare...

Jérôme revine.

Jérôme – Da, măcar și-ar fi scrântit glezna...

Christelle – Hai, dă-te jos de acolo... (*Către Jérôme.*) A sunat echipa de urgență. Au găsit supraviețuitori...

Jérôme – Știu...

Christelle – Ai auzit?

Jérôme – Eu am sunat-o.

Christelle – Ce?

Jérôme – Trebuia să găsesc o metodă s-o dau jos de acolo...

Nathalie revine în cameră.

Nathalie – Ai dreptate... Trebuie să cred. Simt că Patrick e încă în viață. Știu asta...

Christelle îi aruncă lui Jérôme o privire ucigătoare.

Christelle – Nu te ambala prea tare... Și de unde știi ei că Patrick ar putea fi printre supraviețuitori?

Nathalie – Au localizat un tip agățat de o valiză. Și strigă: Nathalie! Nathalie!

Christelle îl fulgeră din nou pe Jérôme cu privirea.

Nathalie – De unde știi ei că mă cheamă Nathalie?

Christelle – Da, și eu mă întreb...

Jérôme – Bun, închid fereastra, da? Și n-o mai lași să se apropie de balcon, bine?

Christelle – Și ce-i spunem dacă sună adevărata echipă de urgență?

Jérôme – Sigur erau mai mulți pasageri ale căror soții se cheamă Nathalie. Ca să nu mai vorbim de amante...

Nathalie – Am uitat complet să le cer numărul... Voiam să-i întreb dacă pot veni și eu acolo să ajut la căutări. Apăs pe „reapelare”...

Christelle (categoric) – Eu, în locul tău, n-aș face asta...

Nathalie o privește mirată.

Christelle – Trebuie să fie complet depășiți de situație. Când au vești mai precise, te sună ei...

Jérôme – Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Christelle – Spune...

Jérôme – Între patru ochi...

Christelle – N-o putem lăsa singură. Imaginează-ți că sună poliția să-i spună că Patrick a murit și iar sare peste balustradă...

Jérôme – Atunci ieșim noi pe balcon!

Christelle – Mă dezamăgești, Jérôme... Foarte tare. Credeam că ții mai mult la prietenii tăi. Vorbim despre Patrick! Prietenul tău din liceu! Și Nathalie, cea mai bună prietenă a mea! Ne-au fost martori la nuntă. Putem sacrifica o seară ca s-o sprijinim în nenorocirea asta!

Jérôme – Am câștigat la loto.

Christelle – Cât?

Jérôme – Șaizeci de milioane.

Nathalie – Cred că aș mai bea un pahar de vin, totuși. După toate emoțiile astea...

Christelle (sec) – Acum știi unde e carafa, nu? Sau vrei să-ți aduc cutia și un pai?

Nathalie încasează replica.

Nathalie – Bine, cred că vă las... V-am deranjat destul.

Christelle își revine.

Christelle – Iartă-mă. Nu asta voiam să spun. (*Îi mai toarnă un pahar.*) Suntem cu toții puțin tensionați, nu? Trebuie să și mănânci ceva, altfel ți se face rău... (*Către Jérôme, în șoaptă, în timp ce Nathalie își golește paharul.*) Cred că e momentul să-i pasezi tarta ta cu anghinare...

Jérôme iese pentru o clipă spre bucătărie.

Christelle – Și noi eram foarte apropiați de el. Evident că suntem distruși de moartea lui Patrick. Adică de perspectiva dispariției lui... Dar, în același timp, trebuie să știi și când să mergi mai departe, nu? O viață avem.

Jérôme revine cu o felie de tartă și i-o dă lui Christelle.

Christelle (*întinzându-i felia lui Nathalie*) – Trebuie să știi să te bucuri de lucrurile bune ale vieții...

Nathalie ia o îmbucătură.

Nathalie – Nu e rea... Ce e?

Christelle (*ipocrit*) – A gătit Jérôme. Cu ce era, dragă...?

Nathalie (*cu gura plină*) – Orice, numai anghinare să nu fie. E singurul lucru la care sunt alergică. Nici nu mai știu ce gust are. Singura dată când am mâncat așa ceva, eram la bunica, în Bretania. Am ajuns la Urgențe...

Ceialți doi schimbă o privire îngrozită.

Nathalie – Avantajul anghinarei e că n-ai cum s-o mănânci fără să-ți dai seama...

Christelle îi smulge felia de tartă din mână.

Christelle – Bun, poate trecem direct la desert...?

Nathalie pare că nu se simte prea bine.

Nathalie – Cred că mă duc să vomit... De obicei n-am probleme cu stomacul. Mai ales cu bunătați de-astea... O fi de la stres...

Se îndreaptă spre baie. După ce Nathalie iese, Christelle își lasă entuziasmul să izbucnească.

Christelle – Ești sigur?

Jérôme (*arătând hârtia*) – Numărul meu de dosar de șomaj! A ieșit! Tocmai l-au spus la radio! N-ai auzit? Șaizeci de milioane, îți dai seama? Ne putem cumpăra un Airbus cu banii ăștia! Mă rog, la mâna a doua. Dar în stare bună...

Christelle – E complet nebunesc!

Jérôme toarnă două pahare de vin și îi întinde unul lui Christelle ca să ciocnească.

Jérôme – Hai, gustă pentru ultima oară vinul ăsta ieftin, ca să ții minte cum era. Că n-o să mai bei așa ceva prea curând...

Ciocnesc.

Christelle – E o nebunie... Sigur nu e vreo glumă?

Jérôme – Și mie îmi vine greu să cred. Dar am verificat de trei ori. Îți jur, noi suntem! Am câștigat! Superpremiul de vineri 13!

Nathalie revine.

Christelle – N-o să ghicești ce tocmai am aflat!

Nathalie – Au sunat iar? E el? Trăiește?

Jérôme (*stânjenit*) – Ăă, nu... Încă nu sunt siguri...

Christelle – Dar au văzut o valiză care seamănă foarte mult cu a lui. O valiză Vuitton. Plutind la suprafață...

Nathalie – Și atunci care e vestea bună?

Christelle – Păi... asta... (*IstERICĂ.*) O să putem recupera valiza!

Jérôme încearcă s-o calmeze din gesturi.

Jérôme – Scuz-o... E de la nervi...

Nathalie – Aveți dreptate. Așteptarea asta e insuportabilă... Chiar dacă trăiește, numai când mi-l imaginez pe Patrick singur, agățat de valiză, în mijlocul Canalului Mânecii, în plină iarnă... Iar noi stăm liniștiți aici, la căldură... Îmi îngheață sângele în vine... De fapt, nici la voi nu e prea cald, nu? Sau sunt eu...

Jérôme (*cu subînțeles*) – Putem porni iar căldura acum, nu, Christelle? O dau la maximum...

Iese ca să pornească centrala.

Nathalie – Cât poate rezista un om, după părerea ta, în apa rece din Canalul Mânecii, în decembrie?

Christelle – Depinde... El era mai friguros de fel, nu?

Nathalie – Doamne...

Jérôme revine.

Jérôme – Am pus termostatul pe douăzeci și cinci... (*Îi face cu ochiul lui Christelle.*) Așa, dacă plecăm pe neașteptate la tropice, evităm șocul termic...

Nathalie – Plecați în vacanță...?

Jérôme – Nu, adică... De ce nu?

Nathalie – Eu, în locul vostru, aș evita avionul...

Christelle – Da, poate e mai prudent. Știi cum e, necazurile nu vin niciodată singure... Și o săptămână la un centru de talasoterapie în Bretania nu sună rău deloc... Ca să începem o viață nouă cu dreptul...

Nathalie – Bine faceți că vreți să vă bucurați de viață... Vedeți cât de puțin trebuie ca să ți se schimbe viața? Stai liniștită la cină cu prietenii într-o vineri seara și, fără niciun avertisment, te trezești văduvă...

Christelle – Da... Sau multimilionară în euro!

Nathalie – Îți dai seama că noi n-aveam bani de o asigurare de viață... E ciudat, pentru că tocmai despre asta vorbea în ultima vreme... Ca măcar să plătească studiile copiilor dacă se întâmplă ceva... Parcă simțea ceva... O presimțire rea...

Jérôme – Da. Noi, în schimb, pot să-ți spun că n-am simțit nimic. Ne-a căzut în cap așa, din senin...

Christelle (*către Nathalie*) – Hai, ce-i mai rău nu e niciodată sigur...

Jérôme – E un șoc... Trebuie să digeri și asta...

Nathalie – Voi aveți?

Christelle – Ce?

Nathalie – Asigurare de viață! Mă rog, asigurare în caz de deces...

Jérôme – Noi avem ceva mai bun, crede-mă.

Nathalie – Îți jur că dacă scapă, după asta o să văd viața altfel...

Christelle – Și noi, îți promit.

Nathalie – Toate micile sacrificii pe care ni le impunem zilnic, spunându-ne că o să profităm mai târziu... Aiurea. Mai bine trăiești de pe o zi pe alta... Fără să te gândești la mâine...

Jérôme – Ai dreptate. Eu, de mâine, mă las de muncă.

Nathalie – Credeam că ești șomer...

Jérôme – Atunci mă las de căutat de muncă.

Nathalie – Totuși trebuie să câștigi ceva. Și să pui deoparte. Că nu știm ce pensii o să mai avem... Doamne... Patrick, în schimb, n-o să coste prea mult fondul de pensii...

Christelle – Hai, nu spune asta...

Nathalie – Cum mă descurc eu cu doi copii mici...?

Christelle – Suntem noi aici... Nu, Jérôme? Dacă vrei, luăm noi unul dintre copii, ca să-ți fie mai ușor!

Jérôme (*deloc entuziasmat*) – Da, mă rog...

Nathalie – E drăguț din partea voastră, dar... vă datorăm deja o mie de euro...

Christelle – Știi ceva? Vi-i facem cadou. Nu mai stăm noi într-o mie de euro, nu? Nu, Jérôme?

Jérôme – Da, da... Sigur. Puteți să-i păstrați...

Nathalie (*emoționată*) – E un sprijin enorm să știu că pot conta pe prieteni ca voi... Știu ce înseamnă o mie de euro pentru voi... Mai ales acum, cu Jérôme fără serviciu. Dacă i-aș cere băncii să mi-i împrumute, nici nu știu dacă ar accepta. Cu toți banii pe care-i fac speculând pe spinarea noastră... Și voi... care nici nu vă permiteți să dați drumul la căldură în decembrie... Decât când aveți musafiri... De fapt, acum e cam cald, nu? Nu vi se pare? N-aș vrea să vă explodeze factura la combustibil din cauza mea...

Jérôme – Mă duc să dau căldura mai încet...

Jérôme lipsește din nou câteva secunde.

Nathalie – Cum le spun eu copiilor...?

Christelle – Deocamdată dorm, nu?

Nathalie – Dar la un moment dat tot se trezesc...

Christelle – Ascultă, poate n-ar trebui să-ți spun asta, dar nu pot să cred că e mort. Nu în seara asta...

Nathalie – De ce nu în seara asta?

Christelle – Nu știu, e... ca ce spuneai adineauri despre tatăl tău. Că a murit fix în ziua în care s-a născut fiul tău. Parcă special ca să-ți faci în ciudă.

Nathalie – Crezi că Patrick s-a hotărât să se prăbușească cu avionul tocmai diseară ca să ne strice nouă seara?

Jérôme revine.

Christelle (*preferând să schimbe subiectul*) – Dacă am porni iar televizorul, să vedem dacă s-a confirmat ceva...? E ora rezultatelor la loto... Adică urmează știrile imediat după...

Telefonul lui Nathalie sună, oprind-o pe Christelle din drum spre televizor. Nathalie încremenește, ezită, apoi răspunde.

Nathalie – Da...? Da, eu sunt... (*Către Christelle și Jérôme.*) Sunt ei! Echipa de urgență... Da...? Vă ascult...

Cealalți doi par foarte încurcați.

Nathalie – Dar ne-ați spus că... Bine... Înțeleg... Mulțumesc...

Închide.

Nathalie – Au văzut cinci supraviețuitori agățați de resturi ale avionului... Poate și un al șaselea...

Jérôme – Numărul complementar.

Nathalie – Încearcă să-i ridice cu elicopterul, dar vremea e foarte rea deasupra Canalului Mânecii... Încă nu le cunosc identitatea.

Christelle – Te anunță imediat ce se termină extragerea... Adică salvarea!

Nathalie – Nu, aveți dreptate... E ca la loterie. Așteptarea asta e un infern. Parcă aș fi jucat și aș aștepta să văd dacă mi-a ieșit numărul câștigător...

Christelle – Da... Cam asta m-am întrebat și eu când m-am măritat cu Jérôme... Adică... Dar câți erau în avion?

Nathalie – Nu știu... Era un avion mic... Paris–Mulhouse...

Jérôme – Să zicem o sută. Dacă sunt cinci supraviețuitori... una din douăzeci. Tot e mai sigur decât la loto...

Nathalie – Eu n-am avut niciodată noroc la jocuri...

Christelle – Știi cum se spune: 100% dintre câștigători și-au încercat norocul...

Nathalie – Doamne... Bine că sunteți voi aici, altfel...

Christelle – Nu vrei să te întinzi puțin în dormitorul nostru?

Nathalie – Și dacă sună iar...?

Jérôme – Poate dura ore, știi... Cu furtuna asta... O salvare pe mare e foarte delicată. Nici măcar nu știu dacă-i pot scoate vii. În apă de câteva grade, îți dai seama...

Nathalie – Oricum n-aș putea dormi.

Christelle – Pot să-ți dau un somnifer, dacă vrei.

Nathalie – Nu cred că ajunge. În starea în care sunt...

Christelle – Poți lua două sau trei. Sunt foarte slabe...

Nathalie – E foarte drăguț, dar n-o să vă iau și dormitorul...

Christelle – Știi, nici noi nu cred că putem dormi, așa că...

Nathalie – Mulțumesc... Sincer, nu credeam că toate astea vă vor zgudui la fel de tare ca pe mine... (*Se uită la mobil.*) La naiba, l-am dat pe silențios. Din reflex... Verific dacă mi-au lăsat mesaj...

Se îndepărtează puțin ca să-și verifice mesageria.

Jérôme (*către Christelle*) – Nu mai scăpăm niciodată de ea...

Nathalie – Nu, nimic încă...

Christelle – Totuși... abia au trecut cinci minute de când au sunat...

Jérôme – Și, între noi fie vorba... una din douăzeci... Poate ar fi mai bine să te pregătești pentru ce e mai rău, nu?

Nathalie – Dar mai devreme spuneai că...

Christelle – Nici nu vrem să-ți dăm speranțe false... Nu, Jérôme?

Jérôme – Trebuie să recunoaștem că începe să miroasă a colivă...

Christelle – Ce vrea să spună Jérôme, în felul lui, e că dacă Patrick chiar a murit, oricum o să afli destul de repede... Nu, mai bine te culci, crede-mă... Vrei să-ți chem un taxi?

Nathalie – Am venit cu mașina, cu 4x4-ul.

Christelle – A, da, așa e...

Nathalie – Și nu știu dacă sunt în stare să conduc.

Jérôme și Christelle schimbă o privire exasperată.

Nathalie – Dar ai dreptate, mă duc să stau puțin în dormitor. N-o să dorm, dar... cred că am nevoie să fiu singură o vreme...

Jérôme – Da, și noi... Adică da, sigur, te înțelegem perfect. Nu, Christelle?

Nathalie – Mă duc...

Christelle – Da...

Nathalie iese sub privirile grave ale lui Jérôme și lui Christelle, care, imediat ce dispare, își lasă bucuria să izburnească.

Jérôme – La naiba! Șaizeci de milioane!

Nathalie revine. Jérôme și Christelle încremenesc.

Nathalie – Mi-am uitat telefonul...

Nathalie iese din nou.

Christelle – Până nu văd biletul câștigător, nu pot să cred. Arată-mi...

Jérôme – Mă duc să-l iau... (*Face un pas.*) La naiba, e în dormitor... Cu puțin noroc adoarme și ne lasă în pace. Nu e momentul s-o trezesc... Ce-ar fi să-i bem sticla de Veuve Clicquot până atunci? Ca să sărbătorim...

Christelle – În dormitor? Eu n-am văzut nimic... Nu cumva ai pierdut biletul? Imaginează-ți că a căzut de pe noptieră... și a ajuns în aspirator. Ieri am schimbat sacul și azi dimineață am dus gunoiul.

Jérôme – Stai liniștită... E pus bine la adăpost. (*Se pregătește să deschidă sticla.*) O să încerc să nu sară dopul prea tare... ca să n-o trezesc.

Christelle – La adăpost...? Unde...?

Jérôme – În valiza mea. Sus, în dulap... în buzunarul interior... Nici n-am mai scos biletul de când ne-am întors din Normandia... Uitasem complet că jucasem, îți dai seama...

Christelle – Adică valiza ta Vuitton?

Jérôme – Da, valiza mea... Nu-mi spune că ai dat cu aspiratorul și în valiză... *(Văzând că Christelle se fâstâcește.)* Ce?

Christelle – Patrick n-avea valiză ca să plece la Mulhouse... Așa că Nathalie m-a întrebat dacă putem să-i împrumutăm una...

Jérôme scapă dopul, care pocnește puternic.

Jérôme – I-ai dat valiza mea? L-ai lăsat să urce în avionul rablagit al companiei ăleia low-cost cu valiza mea Vuitton?

Christelle – Bine, apropo de valiza Vuitton, îți reamintesc că era falsă... O imitație cumpărată în Italia, când ne întorceam din vacanță din Corsica.

Jérôme – Cu biletul nostru de șaiszeci de milioane de euro înăuntru! Cu banii ăștia puteam să cumpărăm firma care le face pe cele adevărate...

Nathalie revine.

Nathalie – Am auzit ca o explozie... M-a trezit... *(Văzând fețele celorlalți.)* Ce fețe aveți... Ați primit vești, nu? Sunt rele și nu aveți curaj să-mi spuneți?

Jérôme – Da, se poate spune și așa...

Nathalie – Doamne...!

Christelle – Nu, adică... Nu e vorba de Patrick...

Jérôme – Puțin și de el...

Christelle – Jérôme nu știa că i-am împrumutat lui Patrick valiza... Normal că a fost un șoc pentru el... Un șoc emoțional, vreau să spun... Să-și imagineze cel mai bun prieten agățat de valiza lui în mijlocul Canalului Mânecii... cu rechinii în jur...

Nathalie – Sunt rechini în Canalul Mânecii?

Christelle – Nu știu, îmi imaginez...

Nathalie – Doamne, da, valiza... Vă datoram deja o mie de euro pe care nu știu când vi-i mai dăm, iar acum nici valiza Vuitton n-o s-o mai vedeți. Noroc că era falsă...

Christelle – Tot mai există o speranță, nu? *(Se uită la Jérôme.)* Adică să-l găsească pe Patrick... împreună cu valiza.

Jérôme – Crezi...?

Christelle – O valiză plutește mult mai bine decât un cadavru! Adu-ți aminte de imaginile de după accidente aviatice. Ce plutește la suprafață? Valizele!

Jérôme – Dacă nu sunt prea grele, da...

Christelle *(către Nathalie)* – Era foarte plină valiza lui Patrick?

Nathalie – N-a stat decât o noapte la un hotel din Mulhouse, deci n-a luat prea multe...

Ceialalți doi prind din nou puțină speranță.

Nathalie – În afară de toate cataloagele lui de vânzări, bineînțeles. Hârtia cântărește o tonă. Abia am ridicat valiza ca s-o pun în portbagaj când a plecat. Noroc că avea roți. Nu sunt chiar prost făcute falsurile astea. Aveți dreptate, de ce să dai o avere pe una adevărată... Dar de ce vă interesează atât de mult ce era în valiză?

Christelle – Păi... Dacă plutește, Patrick s-ar fi putut agăța de ea. Ca de o geamandură...

Nathalie – Da, numai că în cazul ăsta, nu prea... Mai bine te agăți de o nicovală. Și oricum bagajele sunt în cală, nu? Se duc la fund odată cu avionul...

Jérôme îi aruncă lui Christelle o privire ucigătoare.

Christelle – Uneori, când localizează epava, o ridică la suprafață. Ca să găsească cutiile negre, să afle cauza accidentului și să recupereze valizele... adică trupurile... ca familiile să-și poată face doliul...

Jérôme – Crezi...?

Christelle – Sigur! Nu știu de ce, dar eu încă sper. Nu, Nathalie?

Nathalie – Da, mă rog...

Christelle – E vineri 13, nu?

Nathalie – N-am înțeles niciodată dacă vineri 13 aduce noroc sau ghinion...

Christelle – Ei, vezi... câte puțin din amândouă!

Jérôme (*către Nathalie*) – Dar ești sută la sută sigură că a plecat cu valiza?

Nathalie – Cu Olow Cost Airways? Din păcate, da... Eu i-am cumpărat biletul de pe internet...

Jérôme (*isteric*) – Cu valiza mea, naibii! Cu nenorocita mea de valiză!

Nathalie e puțin destabilizată. Christelle îi face semn lui Jérôme să se calmeze.

Nathalie – Bine, cred că de data asta chiar plec... Mă duc să dorm la mama. Măcar sunt lângă copii când se trezesc. Și dacă aflu ceva, bun sau rău, vă sun. Promit.

Jérôme – Șaizeci de milioane... Șaizeci de milioane, la naiba! Spuneți-mi că e un coșmar...

Christelle (*către Nathalie*) – Da, poate e mai înțelept...

Nathalie – Bun, atunci vă las să dormiți...

Jérôme – Tu chiar crezi că noi mai putem dormi acum?

Nathalie – Vă sun mâine dimineată... Oricum o să aflați destul de repede... Și eu. Ai dreptate, Christelle. Poate dura ore. Când ajung la mama, iau un somnifer...

Jérôme – Nu! Noi vrem să știm! Acum! Nu, Christelle? N-o să stăm așa ca proștii să așteptăm...

Nathalie – Sincer, mă emoționează că ești atât de afectat... Știu că Patrick îți era prieten, dar nu credeam că dispariția lui te va zgudui chiar așa...

Jérôme – Pornesc televizorul...

Prezentator (*din off*) – Numerele câștigătoare sunt...

Jérôme – Gata, am înțeles...

Nathalie (*îngrijorată, către Christelle*) – Poate ar trebui să-i dai și lui un calmant, nu?

Jérôme schimbă canalul.

Prezentator (*din off*) – Acum este o certitudine: nu există supraviețuitori în urma prăbușirii în Canalul Mânecii a avionului Olow Cost Airways. Câțiva oameni agățați de o plută improvizată, luați inițial drept supraviețuitori, s-au dovedit a fi migranți fără acte care încercau să ajungă în Anglia înot. Au fost imediat îmbarcați într-un zbor charter care îi va duce înapoi în țara lor de origine. Tot un charter al aceleiași companii, de altfel. Să le urăm măcar drum bun... Și acum, fără nicio legătură, încă nu se știe cine a câștigat superpremiul de...

Jérôme stinge televizorul, devastat.

Jérôme – La naiba... Niciun supraviețuitor...

Mobilul lui Nathalie sună. Îl ia și se uită la numărul afișat.

Nathalie – Dacă e mama, nu răspund...

Jérôme – Valiza mea Vuitton...

Nathalie – E el...

Christelle – Cine?

Nathalie – Patrick... Pe ecran apare numărul lui...

Christelle – Nu se poate...

Jérôme (*surprins*) – La ce rețea e?

Christelle – Hai, răspunde!

Nathalie, albă la față, răspunde.

Nathalie – Da...

Jérôme și Christelle stau cu sufletul la gură.

Nathalie – Patrick? Dar de unde mă suni? Abia te aud... Parcă ai suna de foarte, foarte departe...

Jérôme – Normal... Au spus că nu există supraviețuitori...

Nathalie – Tu mă auzi...? Patrick...? Alo...? Alo...? (*Se întoarce dramatic spre ceilalți.*) S-a întrerupt...

Tăcere de mormânt.

Christelle – Ești sigură că era el?

Nathalie – Nu știu... Se auzea foarte prost...

Jérôme – Normal...

Nathalie – Dar apelul venea sigur de pe telefonul lui. Era numărul corect...

Jérôme – Numărul corect...

Christelle – Poate a fost aruncat din avion... și a reușit să se agațe de ceva...

Jérôme – De valiză...

Christelle – Și te sună cât mai are baterie.

Nathalie – Doamne... Dar au spus că nu există supraviețuitori... Abia începusem să mă obișnuiesc cu ideea...

Christelle – Un miracol e întotdeauna posibil.

Jérôme – Un miracol... Numai să-l localizeze la timp, înainte să-l mănânce rechini...

Nathalie – Vă imaginați, Patrick singur, pe furtuna asta, în mijlocul Atlanticului...

Jérôme – Canalul Mânecii...

Christelle – Canalul Mânecii nu e chiar atât de mare...

Nathalie – Noaptea, agățat de valiza ta, pierdut în oceanul ăla...

Jérôme – Canalul Mânecii, îți spun!

Nathalie – Poate a fost dus de curenți... Cum o să-l găsească...?

Jérôme – Ca și cum ai căuta o valiză într-un car cu fân...

Nathalie – Încerc să-l sun din nou... Chiar dacă mai are puțină baterie, poate apucă să ne spună unde e. Le-ar ușura căutările...

Christelle – În același timp, dacă e într-adevăr pierdut în mijlocul Pacificului...

Jérôme – Canalul Mânecii, naibii!

Nathalie formează numărul și așteaptă neliniștită.

Nathalie – Sună... Doamne, e mesageria lui. Parcă aud o voce de dincolo de mormânt... Alo, Patrick? Dacă primești mesajul ăsta, vreau să știi cât de mult te iubesc. Și copiii te iubesc. Te rog, Patrick, rezistă. Pentru mine. Pentru copii. Și pentru tine, firește. Până reușesc salvatorii să te localizeze. Te sărut, iubirea mea...

Jérôme și Christelle se privesc, emoționați.

Nathalie – Mai vreau să-ți mărturisesc ceva, Patrick. Ca să-mi ușurez conștiința. Poate n-o să mai am niciodată ocazia. Sau curajul. Te-am înșelat o dată. O singură dată. Dar nu a însemnat nimic, îți jur. Și îți promit că copilul pe care-l port e al tău. Adică sunt aproape sigură. Simt eu. Dar facem testul, dacă vrei. Da, fiindcă am uitat să-ți spun. Sunt însărcinată, Patrick. O să fii tată! Așa că vezi? Trebuie să rezisti!

Nathalie închide, tulburată. Ceilalți doi schimbă o privire îngrozită.

Christelle – Dacă nici după asta nu rezistă...

Tăcere stânjenită.

Jérôme – Telefonul...

Christelle – Eu nu aud nimic.

Jérôme – Nu, telefonul lui Patrick. Cu mobilul îl pot localiza! Trebuie anunțați salvatorii imediat. Poate mai există o speranță să găsească valiza... adică pe Patrick... Care e numărul lor?

Nathalie (*întinzându-i telefonul*) – Uite, e salvat aici.

Jérôme apasă pe reapelare.

Jérôme – La naiba, n-am semnal. Încerc de pe balcon...

Jérôme iese.

Nathalie – Nu știu dacă am făcut bine să-i spun asta acum.

Christelle – Crezi...?

Nathalie – A fost acum vreo trei luni. Cu dentistul meu. În cabinet. Nu știu ce mi-a venit. Poate de la anestezie...

Christelle – Atunci spune-i asta... Că nemernicul te-a drogat ca să profite de tine...

Nathalie – Păi era doar o anestezie locală, pentru o carie mică... În rest, pot să-ți spun că am simțit totul foarte bine. Mai bine decât cu Patrick, oricum... Tu nu l-ai înșelat niciodată pe Jérôme?

Christelle – Niciodată de când suntem căsătoriți...

Nathalie – Da, dar sunteți căsătoriți doar de șase luni. După cincisprezece ani împreună...

Christelle – Da, mă rog, nu...

Jérôme revine și o scutește pe Christelle să continue.

Jérôme – Gata, se ocupă imediat. Și ne sună când au ceva nou.

Christelle – Am văzut asta într-un serial polițist. E foarte ușor să localizezi pe cineva după mobil. Și, în principiu, foarte rapid. Mă rog, acum e în mijlocul Atlanticului, dar...

Jérôme – Canalul Mânecii.

Nathalie – Doamne. Nu știu dacă-mi mai ține inima. Cu toate emoțiile astea... (*Sună mobilul.*) Deja?

Christelle – Vezi...

Jérôme – Hai, răspunde!

Nathalie – Alo? Nu, mamă, încă n-am confirmarea că a murit, îmi pare rău... Nu, n-am noua adresă a mătușii Elena. Dar nu crezi că e cam devreme să te ocupi de anunțurile mortuare? Trebuie să închid, nu pot ține linia ocupată. Aștept un apel... Da... Pentru coroane? Fă ce vrei, nu-mi pasă, bine! (*Închide, furioasă.*) Viața e chiar nedreaptă. De ce nu era mama în avion? (*Telefonul sună iar, ea răspunde furioasă.*) Dar mă lași odată în pace?! A, scuzați-mă, credeam că e mama... Da, sigur, vă ascult... Nu, vă jur, nu e o glumă... Soțul meu trebuia să fie în avionul acela și... Bine, mulțumesc... Mă sunați dacă aflați ceva?

Închide, destabilizată.

Nathalie – Erau ei... Au reușit să localizeze telefonul lui Patrick...

Christelle – Și?

Nathalie – Semnalul venea dintr-un tren care se îndrepta spre Paris...

De data asta sună telefonul fix. Christelle răspunde mecanic.

Christelle – Alo? (*Devastată, întinzând receptorul spre Nathalie.*) E el...

Nathalie apucă receptorul.

Nathalie – Patrick? Dar unde ești? Te caută toată lumea prin Atlantic...! Nu se poate...! (*Către ceilalți.*) A pierdut avionul! E în tren spre Paris!

Jérôme – Dumnezeu există...

Nathalie – Dar tu nu știi? (*Către ceilalți.*) Nu știe... Avionul Olow Cost Airways pe care trebuia să-l iei s-a prăbușit deasupra Canalului Mânecii... Nu e niciun supraviețuitor... Slavă Domnului, e un miracol! (*Către ceilalți.*) A rămas blocat două ore în toaleta aeroportului din Mulhouse... Nu putea deschide ușa... Evident, terminalul low-cost din Mulhouse nu e tocmai clasa business... Bine... Mă suni când ajungi la Gare de l'Est, da? Te pup, iubirea mea... (*Dă să închidă, apoi se răzgândește.*) Ăă... Patrick? Ai primit mesajul meu? Nu, nu, nu era nimic important, îl poți șterge, crede-mă... Acum că știu că nu ești mort...

Nathalie lasă telefonul jos.

Nathalie (*radiind*) – Acum cred că putem desface Veuve Clicquot!

Jérôme și Christelle sunt stânjeniți: au deschis deja sticla fără ea. Dar sunt totuși în culmea fericirii.

Christelle – E minunat! Nu-i așa, Jérôme?

Jérôme – Tu îți recuperezi soțul, iar noi...

Christelle – Un prieten!

Jérôme – La ce oră ajunge la Gare de l'Est?

Nathalie – Într-o oră... Coșmarul ăsta se termină în sfârșit... Mulțumesc. Fără voi nu știu dacă aș fi rezistat... Bem spumantul altă dată... Mă duc să-l aștept la gară și mergem direct acasă... După tot ce s-a întâmplat, înțelegeți că avem destule de discutat...

Christelle – Da... Mai ales dacă totuși ascultă mesajul...

Jérôme – Nici vorbă! Sărbătorim toți împreună. Nu, Christelle?

Nathalie – Totuși, el ar fi singurul care a scăpat... Nu știu dacă... Mă gândesc la celelalte familii, care n-au avut norocul meu...

Jérôme – Viața e o loterie! Trebuie doar să nimerești numărul bun! E trist pentru ceilalți, dar asta e. The show must go on! Și, sincer... În starea în care ești, n-o să parchezi niciodată 4x4-ul la Gare de l'Est într-o vineri seara. Îl sun eu. Îi spun să ia un taxi când ajunge și să vină direct aici. Cu valiza...

Nathalie – Un taxi...? Nu știu dacă ne permitem chiar acum...

Jérôme – Dar noi ne permitem! Nu, Christelle?

Christelle – Și noi avem o veste bună pentru voi... Acum putem să v-o spunem... Hai, Jérôme...

În timp ce Jérôme se pregătește să vorbească, sună telefonul fix. Christelle răspunde.

Christelle – Da... A, Patrick... Tocmai voiam să te sunăm ca să... (*Îi îngheață zâmbetul.*) Bine, ți-o dau... (*Către Nathalie.*) E Patrick. Ți-a ascultat mesajul...

Nathalie, descompusă, ia receptorul fără fir și începe să se îndrepte spre balcon.

Nathalie – Ascultă, Patrick, o să-ți explic tot, bine? Și nu reacționa așa! După ce ni s-a întâmplat, ar trebui să vezi și tu lucrurile un pic altfel, nu? Ai fost la un pas de moarte! Important e că suntem amândoi vii! Ești un supraviețuitor, Patrick!

Iese pe balcon ca să-și termine conversația.

Jérôme – La naiba... Numai asta ne mai lipsea...

Christelle – Acum nu prea văd cum o să-l convingem să vină aici să ciocnească un pahar cu noi...

Jérôme – Imaginează-ți că, după ce află că e înșelat, se aruncă în canalul Saint-Martin când ajunge la Gare de l'Est. Cu valiza mea...

Nathalie revine, devastată.

Christelle – Și...?

Nathalie – Nu vrea să vină acasă la noapte... Vorbește de divorț...

Jérôme – Să vină să doarmă aici până una-alta! Nu, Christelle? Tot are valiza făcută...

Nathalie – A, valiza... Da, tocmai... Mă rog, nu e lucrul cel mai important...

Ceilalți doi rămân stupefiați.

Jérôme – Ce?

Nathalie – Patrick a pierdut avionul, dar valiza fusese deja predată la bagaje... Din păcate, puteți să vă luați adio de la ea... A rămas în cala avionului...

Jérôme – Ce idiot! (*Către Christelle.*) Nu, spune-mi că nu e adevărat!

Nathalie – Într-un fel, bine că nu era una adevărată... Știi că nu e tocmai legal să umbli cu falsuri. Am văzut un reportaj la televizor... Patrick putea avea probleme la vamă...

Christelle – Ca să meargă la Mulhouse?

Nathalie – Când zbori prin Londra...

Jérôme – Dacă nu pleacă imediat, o omor...

Nathalie e puțin surprinsă de reacția lui Jérôme.

Nathalie – Nu-ți face griji, vă cumpăr una adevărată, cum am promis... Vă datorez măcar atât...

Jérôme – Sigur! Cu cei o mie de euro pe care ni-i datorați deja...

Nathalie – Bun, cred că de data asta chiar plec. Nu-i așa, Christelle? Am avut cu toții destule emoții pentru o singură zi...

Christelle o împinge prudent pe Nathalie spre ușă, ca s-o pună la adăpost de furia lui Jérôme.

Christelle – Hai, nu-ți face griji, o să se rezolve... Mă suni mâine, bine?

Nathalie – Bine, te țin la curent...

Nathalie e gata să iasă, dar se întoarce pentru ultima oară.

Nathalie – Apropo, care era vestea bună pe care voiați să ne-o spuneți...?

Christelle o împinge definitiv afară.

Christelle – Te sun eu mâine...

Nathalie pleacă. Jérôme și Christelle rămân singuri. Se prăbușesc pe canapea. Tăcere grea.

Jérôme – Șaizeci de milioane de euro...

Christelle are un gest tandru spre el.

Christelle – Hai, nu e chiar așa grav... Important e că suntem în viață, nu? Și că suntem împreună...

Jérôme se relaxează puțin.

Jérôme – Ai dreptate...

Christelle – Și ce-am fi făcut noi cu șaizeci de milioane?

Jérôme – Chiar mă întreb...

Christelle – Oare cuplul nostru ar fi rezistat unei asemenea furtuni...?

Jérôme – Ca să nu mai vorbim de prieteni... Uite, aproape că ne-am certat cu Patrick și Nathalie...

Tăcere.

Jérôme – Chiar crezi că dacă am fi câștigat șaizeci de milioane la loto am fi divorțat?

Christelle – Banii ți se pot urca la cap... Când afli dintr-odată că poți să-ți satisfaci toate dorințele pe care le-ai reprimat până atunci...

Jérôme – Ai dreptate, frustrarea e cimentul unui cuplu... Când mă gândesc că am fi putut deveni multimilionari... Mă trec fiorii...

Christelle – Hai, măcar acum putem petrece o seară liniștită. Doar noi doi, în fața televizorului...

Jérôme – Știi ce m-ar relaxa cu adevărat...?

Christelle (*plină de speranță*) – Spune... Sunt gata să-ți îndeplinesc toate dorințele. Ca despăgubire... pentru pierderea valizei tale Vuitton false.

Jérôme – Un documentar cu animale... Despre reproducerea varanilor, de exemplu...

Entuziasmul lui Christelle se stinge puțin.

Jérôme – Știi că varanii sunt foarte libertini... Femela se împerechează succesiv cu mai mulți masculi, iar ouăle pot purta material genetic de la mai mulți parteneri... Imaginează-ți copilul lui Nathalie. Jumătate Patrick și jumătate dentistul ei...

Christelle (*deprimată*) – A mai rămas puțin vin... Adică ce ne-a lăsat Nathalie... Vrei? Mai bine ne obișnuim cu el de pe acum...

Toarnă două pahare, în timp ce Jérôme pornește televizorul.

Prezentator (*din off*) – ...Tocmai a fost localizat zborul 32 bis al companiei Olow Cost Airways, despre care se credea că s-a prăbușit deasupra Canalului Mânecii. Pilotul adormise pur și simplu la manșă. În loc să aterizeze la Londra, a continuat să zboare până în Alaska, unde a fost obligat să aterizeze de urgență pe banchiză după ce a rămas fără kerosen.

Jérôme – E amuzant, parcă nici nu mă mai privește...

Sună telefonul. Christelle se ridică, ca un zombi, să răspundă, în timp ce Jérôme rămâne lipit de televizor.

Prezentator (*din off*) – Iată câteva imagini ale aparatului, surprinse de un avion de recunoaștere al armatei mexicane...

Christelle – Da...?

Prezentator (*din off*) – Nu se știe încă nimic despre soarta pasagerilor din interior, dar pe aceste imagini de o claritate remarcabilă se văd limpede doi pinguini jucându-se cu o valiză...

Christelle – Nu...!

Ca într-un vis, Christelle închide și revine spre Jérôme.

Jérôme – Cine era...?

Christelle – Ginecologul lui Nathalie... Adică al meu... Avem același medic...

Jérôme – Și...?

Christelle – A încurcat fișele noastre... Nu ea e însărcinată, eu sunt!

Jérôme (*complet pierdut*) – Aveți și același dentist?

Christelle (*exultând*) – Sunt însărcinată cu tine! O să avem un copil, Jérôme!

Jérôme (*nu tocmai încântat*) – Dar... Credeam că nu putem avea copii... Ginecologul tău mi-a spus că, la cum arată spermatozoizii mei, avem o șansă la un milion să ne iasă numărul câștigător!

Christelle – E vineri 13!

Întuneric.

Sfârșit

VARIANTĂ DE FINAL CU AL PATRULEA PERSONAJ (PATRICK)

Jérôme nu apucă să mai reacționeze, pentru că sună cineva la ușă.

Jérôme – Dacă e iar ea, o lași să intre și de data asta eu o arunc pe fereastră...

Christelle se duce totuși să deschidă.

Christelle (*surprinsă*) – A, salut, Patrick...! Ai avut drum bun? Adică... Nu te mai așteptam...

Patrick (*sumbru*) – Vă deranjez?

Christelle – Nu, deloc. Cum să ne deranjezi...

Jérôme – La câte ni s-au întâmplat...

Patrick intră în cameră, ca într-o transă.

Patrick – A, Jérôme, ești aici...

Jérôme – Da, vezi. De fapt locuiesc aici...

Patrick – Știu că e târziu. Dar după tot ce mi s-a întâmplat...

Jérôme – Totuși... nu trenul tău s-a prăbușit pe banchiză, nu?

Patrick – Nu, vorbeam despre Nathalie. Sunt încă în stare de șoc.

Christelle – Ne pare foarte rău, Patrick... Nu, Jérôme?

Jérôme – Mda...

Christelle – Hai, așază-te. Vrei să bei ceva?

Jérôme – Arsenic, stricnină...?

Christelle îi toarnă un pahar de vin ieftin.

Christelle – Cu gheață...?

Patrick nu răspunde. Se așază și golește paharul fără să clipească, sub privirile uimite ale celorlalți doi.

Jérôme – Da... Chiar pare grav. Nici la vinul ăsta nu mai reacționează...

Patrick – Suntem căsătoriți de zece ani, vă dați seama? N-aș fi crezut niciodată că Nathalie e în stare de așa ceva...

Christelle – Hai... Nu crezi că iei totul puțin prea tragic...?

Jérôme – Tocmai a aflat că e încornorat...

Christelle – Am urât întotdeauna cuvântul ăsta...

Patrick – Crezi că-i cunoști pe oameni și apoi...

Christelle – Oricine poate să facă o greșală...

Jérôme – Totuși... să te culci cu dentistul...

Patrick – Era dentistul meu.

Christelle – Și, până la urmă, important e că a avut curajul să-ți mărturisească, nu? Asta cere mult curaj, să știi...

Jérôme – Mai degrabă multă prostie...

Christelle – Dovedește că are încredere în tine... Iar încrederea e importantă într-un cuplu... Nu, Jérôme?

Jérôme – Sigur, doar că ea credea că el e mort...

Christelle – Hai, o să vezi... Până la urmă se rezolvă...

Patrick – Nu știu... Cred că o să-mi trebuiască puțin timp...

Jérôme – Cam cât timp...? Nu de alta, dar cum ai spus și tu, e deja târziu... Eu unul m-aș cam băga la aghioase. Adică m-aș culca...

Christelle – Ce vrea să spună Jérôme, în felul lui, e că am avut cu toții foarte multe emoții azi... E normal să simți nevoia să iei puțină distanță. Dormi aici, pe canapea... Iar mâine o să vezi lucrurile mai limpede...

Jérôme – Nu promitem că mâine o să fie mai bine, da? Doar că o să vezi mai limpede...

Patrick – Mulțumesc... Știam că pot conta pe voi... Prietenii adevărați la nevoie se cunosc...

Jérôme – Da... Exact asta ne-a repetat și nevastă-ta toată seara...

Christelle – Mă duc să-ți aduc niște cearșafuri... Jérôme, ia o pătură din dulap...

Jérôme și Christelle dispar pentru o clipă. Patrick se ridică și se îndreaptă spre balcon. Se apropie de balustradă și se apleacă puțin. Christelle revine, îl vede și încremenește, crezând că vrea să sară.

Christelle – Patrick, nu!

Patrick se întoarce spre ea, puțin surprins.

Patrick – Ăă... mă uitam doar la priveliște...

Christelle – Doamne, m-ai speriat... Am crezut că...

Patrick – N-am observat niciodată că, dacă te apleci puțin, se vede «Flamandul Roz» de pe balconul vostru...

Christelle (*îngrijorată de starea lui psihică*) – Flamandul Roz...?

Patrick – E un bar.

Christelle – Un bar belgian?

Patrick – Da... Dar mai ales un bar gay...

Christelle rămâne puțin descumpănită. Jérôme revine cu pătura și o aruncă pe canapea.

Jérôme – Bun, eu nu mă apuc acum să-l învelesc și să-i dau și pupic de noapte bună.

Patrick îi aruncă o privire ambiguă.

Christelle – Ne promiți că nu faci nicio prostie?

Patrick – Promit.

Christelle – Bine, atunci mergem cu toții la culcare. Și noi am avut o zi grea...

Sună telefonul fix. Jérôme răspunde.

Jérôme – Da...? Da, e aici... Bine, ți-l dau... (*Îi întinde receptorul lui Patrick.*) E Nathalie, vrea să vorbească cu tine...

Patrick ia receptorul fără chef.

Patrick – Da... Ascultă... Nu... Nu știu... Vorbim mâine, bine? Da, am nevoie să mă gândesc câteva zile, poți să înțelegi asta, nu...?

Jérôme (*îngrijorat*) – Câteva zile...?

Patrick – Bine, mai vorbim...

Închide.

Christelle – Sunt sigură că relația voastră va rezista încercării ăsteia... și va ieși și mai puternică!

Patrick – Și eu m-am culcat cu dentistul.

Christelle (*după o clipă de ezitare*) – Ei, vezi? Atunci nu e chiar atât de grav...

Jérôme o privește stupefiat.

Christelle (*către Patrick*) – Și nici nu ți-am spus! (*Către Jérôme.*) Îi spunem?

Jérôme – Ce?

Christelle – Eu sunt însărcinată, Patrick!

Jérôme – A, da, așa e.

Christelle – Nu e o veste bună?

Jérôme – Pentru tine, vestea bună e că nevastă-ta nu e însărcinată cu amantul tău.

Christelle – Nu, după tot ce ni s-a întâmplat și nouă azi... Tocmai vorbeam despre asta cu Jérôme. Important e să rămâneți uniți, orice s-ar întâmpla... Să treceți peste greutatea... împreună... Așa că banii, într-un cuplu, nu sunt lucrul cel mai important!

Patrick – Banii?

Christelle (*către Jérôme*) – Îi spunem și asta? (*Jérôme nu răspunde, doborât.*) Imaginează-ți că în valiza pe care ți-am împrumutat-o ca să pleci la Mulhouse...

Patrick – Valiza Vuitton falsă...

Christelle – Era un bilet de loto...

Patrick (*distrat*) – A, da, un bilet de loto...

Christelle – Am aflat diseară, la televizor, că jucasem numerele câștigătoare...

Patrick – Cât?

Jérôme – Șaizeci de milioane.

Patrick – A, da... nu-i puțin.

Christelle – Cu alte cuvinte, biletul ăla nu-l mai vedem niciodată...

Jérôme – Doar dacă pinguinul care mi-a găsit valiza se duce singur la un punct de plată al loteriei ca să ridice premiul.

Christelle – Vezi? Tocmai am pierdut șaizeci de milioane la loto, dar câștigăm un copil pe care nu-l mai speram!

Jérôme – Știi cum se spune: ghinion la joc, noroc în dragoste...

Patrick – Îmi pare sincer rău... Adică pentru cele șaizeci de milioane... Într-un fel e și vina mea...

Jérôme (*amenințător*) – Într-un fel...?

Christelle – Cred că de data asta chiar ar trebui să mergem la culcare. Vii, Jérôme...?

Christelle îl trage pe Jérôme spre dormitor. Patrick rămâne singur. Iese pe balcon și se gândește. Apoi scoate telefonul și formează un număr.

Patrick – Alo...? Nu, n-am murit... Îmi pare rău să vă dezamănesc încă o dată, doamnă soacră... Mi-o dați pe Nathalie? Mulțumesc... (*După o clipă.*) Nathalie? Sunt Patrick... Ascultă, m-am gândit bine și... Da, deja. Ce vrei... De obicei îmi reproșezi că nu mă gândesc destul de repede... Așa că prefer să-ți spun imediat... N-o să pot niciodată să te iert că te-ai culcat cu dentistul meu... O să cer divorțul, Nathalie... Da, știu, sunt un ratat... Da, știu, mama ta mi-a spus-o înaintea ta... Bine, dentistul meu îți trimite mâine actele de divorț... Da, avocatul meu, nu asta am spus? Du-te și tu naibii... Noapte bună, Nathalie.

Patrick închide, se gândește, apoi scoate din buzunarul cămășii biletul de loto și se uită la el.

Patrick – Șaizeci de milioane... Christelle are dreptate... Nici nu s-a făcut dimineață și deja văd lucrurile mult mai limpede... (*Realizând cu adevărat.*) Șaizeci de milioane de euro! (*Îi tremură mâna, biletul îi scapă și cade pe marginea balconului.*) La naiba... Nu se poate... Fir-ar să fie...

Începe să treacă febril peste balustradă. Deodată alunecă, scoate un strigăt, își pierde echilibrul și rămâne o clipă suspendat, pe punctul de a cădea.

Întuneric.

Se aude, ca într-un vis, un dialog înregistrat.

Jérôme – Ce poți face împotriva destinului...?

Christelle – Nimic...

Jérôme – Totuși e incredibil...

Christelle – Da... A fost singurul care nu se afla în avion și, până la urmă, Patrick o să fie singura victimă a accidentului aviatic...

Jérôme – Ai sunat la 112...?

Christelle – Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

Jérôme – Chiar crezi că a vrut să se sinucidă?

Christelle – Nu cazi pur și simplu de pe un balcon...

Jérôme – Dacă măcar el ar fi pictat tabloul meu... aş mai fi putut spera că îi crește valoarea.

Se aude apropiindu-se sirena unei ambulanțe.

Christelle – Uite, au venit... În sfârșit o să ne spună dacă Patrick chiar a murit... La urma urmei, suntem doar la etajul întâi.

Jérôme – Pare cam mort, nu?

Christelle – Un miracol e întotdeauna posibil...

Jérôme – Da... E vineri 13!

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-246-3